

opusdei.org

„Dievas pažįsta kiekvieną iš mūsų vardu“

Vyskupo Arūno Poniškaičio
pamokslas, pasakytas šv.
Mišiose Opus Dei steigėjo šv.
Josemarios garbei Vilniaus
Arkikatedroje š. m. birželio 15
d.

2017-06-26

Šv. Josemaria Escriva de Balaguer
minėjime klausomas Dievo žodis
įvairiais aspektais pabrėžia
pašaukimo temą. Žodis „pašaukimas“

nėra svetimas net ir grynai pasaulietinėje kalboje, nors jis labai aiškiai pabrėžia santykį. Tai nėra tik mano apsisvarstymas ir pasirinkimas vieno ar kito gyvenimo kelio. Be abejo, tai yra laisvas asmeninis apsisprendimas, tačiau jo pradžia yra Dievas. Atsiliepiu visų pirma ne į kito žmogaus lūkesčius, ne į tai, kas yra madinga, žada aukštą visuomeninę padėtį, gerą atlyginimą, bet į tai, kurlink mane kviečia Dievas, kad galėčiau geriausiai panaudoti jo duotus talentus. Panaudoti dėl bendro gėrio, nes tik dovanodamas save, žengdamas žingsnį link kito galiu patirti džiaugsmą, į kurį mane kviečia Dievas.

Kard. Joseph Ratzinger, vėliau tapęs popiežiumi Benediktu XVI, „Įvade į krikščionybę“ kalba apie skirtumą tarp Dievo sąvokos ir Jo Vardo. Sąvoka apibrėžia tai, kas yra priešais mus, o vardo dėka atsiranda galimybė kreiptis, užkalbinti,

bendrauti. Štai sąvoka „žmogus“ yra tinkama kiekvienam iš mūsų. Ji talpina savyje tai, kas mums visiems yra bendra. O pašauktas vardu jaučiuosi užkalbintas aš asmeniškai.

Apreiškimo Jonui knyga kalba apie baltą akmenėlį, kurį Viešpats duos nugalėtojui ir ant kurio bus „bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tiktai gavėjas“ (Apr 2, 17). Be abejo, tas vardas žinomas ir Dievui. Dievas pažįsta kiekvieną iš mūsų vardu. Jis žino ne tik koks vardas įrašytas mūsų dokumentuose, bet Jis pažįsta kiekvieno iš mūsų unikalumą. Pažįsta, kuo mes kiekvienas esame nepakartojamas. Šia prasme vienas Dievas žino tikrąjį mūsų vardą. Todėl, kai Jis mus užkalbina, jei tai išgirstame, jei neleidžiame kažkam užgožti Dievo balso, jis stipriai paliečia širdį.

„Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į nosį

gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe“ (Pr 2, 7), - pasakoja Pradžios knyga. Tai pirmasis pašaukimas, kurio dėka gyvename. Esame paliesti Viešpaties iš nepaprastai arti. Jo alsavimas pašaukė mus būčiai. Kai Viešpats šaukia mus į gyvenimą, bendradarbiaujant tėvams, Jis ištaria „taip“ asmeniškai kiekvienam iš mūsų. Net jei esi netobulas, paženklintas negalės, kuri bus tavo kryžiumi ir dėl kurios būsi reikalingas kitų pagalbos – Viešpats tave priima ir sako tau „taip“, „noriu, kad gyventum mylėtum ir būtum laimingas“.

Viešpats apgyvendina tave savo sode, kad būtum Jo bendradarbis, įdirbtum ir sergėtum Jo sodą. Viešpats nori, kad valgytum vaisių nuo gyvybės medžio ir turėtum gyvenimą. Tie gyvenimą teikiantys vaisiai yra Jo žodis, Kristaus Kūnas ir Kraujas. Dievas maitina Tave savimi.

Apaštalas Paulius laiške Romiečiams taip pat kalba, kad mes į Dievą kreipiamės kaip į Tėvą todėl, kad pirmiau esame gavę įsūnystės Dvasią. Ji pirmoji mums liudija, kad esame Dievo vaikai. Šis pirmiau einantis Viešpaties pašaukimas dovanoja ne vienokį ar kitokį vaidmenį, bet statusą, kurio dėka visi esame lygūs. Tai ne išorinė etiketė, bet vidinė kokybė: „Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai“ (Rom 8, 16). Dievas kalba į širdį ir ją perkeičia.

Evangelija pasakoja, kad „minios veržėsi prie Jėzaus klausyti Dievo žodžio“ (Lk 5, 1). Ar ne todėl, kad Jėzaus žodžiuose girdėjo Tą, kuris pažįsta asmeniškai ir užkalbina vardu? Net ir būnant didžiulėje minioje, Dievo žodis suranda tave ir užkalbina asmeniškai.

Simonas Petras, patyręs žvejys, paklūsta Jėzui, nors jo patirtis kalba

priešingai. „Dėl tavo žodžio užmesiu tinklus“ (Lk 5, 5). Jėzus, užaugęs dailidės namuose, tikriausiai neturėjo žvejo patirties. Kas buvo Jo žodyje, kad Petras pakluso? Petras išgirdo ne seno žvejo išmintį, bet Tą, kuris jį pažįsta ir myli. Ir pakluso. Ar ne todėl Simonas Petras ir kiti „viską paliko ir nuėjo paskui jį“ (Lk 5, 11)? Nuėjo paskui Jėzų, nes buvo pašaukti vardu: tokie, kokie yra – mylimi ir branginami.

Taip pat ir mūsų pašaukimo šaknys glūdi šioje Dievo meilėje. Dievo, pažįstančio ir užkalbinančio mus vardu. Dievo žodis ir Jo meilė, Jo pašaukimas pažadina gyvenimui. Tada širdis pražysta tarsi Dievo sodas ir neša vaisių. Šie vaisiai savo ruožtu geriau nei kokie nors žodžiai, įrodinėjimai kalba apie Dievą, Jo išmintį, Jo svajonės grožį.

Ar ne apie tai kalba ir šv. Josemaria, kurio žodžius birželio 4-osios laiške

primena dabartinis Opus Dei
prelatas mons. Fernando Ocariz:
„Krikščionio užduotis – paskandinti
blogį gėrio gausoje. Reikia ne
neigiamų kampanijų, ne
priešiškumo. Atvirkščiai, gyventi
teigimu kupiniems optimizmo,
jaunystės, džiaugsmo ir ramybės;
supratingai žvelgti į visus – ir
sekančius Kristumi, ir paliekančius Jį
ar nepažįstančius Jo. Tačiau
supratimas reiškia ne šalinimąsi ar
abejingumą, o aktyvumą“ (plg. šv.
Josemaria, Vaga, n. 864).

Viešpaties žodis, Jo meilė teatnaujina
mumyse pašaukimo malonę.
Teprašysta ji iš naujo. Teatneša
gausių vaisių, kuriais Viešpaties
sodas, Dievo darbas teskelbia Jo
garbę.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/dievas-
pazista-kiekviena-is-musu-vardu/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/dievas-pazista-kiekviena-is-musu-vardu/)
(2025-08-06)